

проститутка (не се притеснява да се нарича така), но прави само “свирки”. В първите години работи в района на Станционната градина. По това време там има около 15 млади проститутки, но много от клиентите предпочитат нея – “по-добра съм от младите. Защото работя хубаво, не крада, не лъжа, честно работя”. Тарифата ѝ е твърда, има постоянни клиенти – българи. Доволните винаги ѝ дават бакшиш. Циганите ги отпраща, защото “нашите са алармаджии” (много се хвалят). През последните десетина години се подвизава на центъра, в парк „Алана”. Преди години има повече клиенти. В отделни дни достигат до 13-15 души. Сега са много по-малко – двама-трима, до пет. Попитана дали би позволила на някоя от дъщерите или снахите си да влезе в този зачат, категорично, дори донякъде засегната, отговаря: “По корем ще се злача, но няма да им дам”.

Друго е отношението към проституиращите на религиозните движения. Евангелистите от Българската божия църква не приемат в лочото си “блудници”. Ако член на църквата стане такава, тя се отлъчва, но пасторът продължава да я посещава и да се опитва да я върне в травия път (Иванова, Кръстев 2006: 171-172).

Проституцията навлиза и в средите на една от най-затворените групи – тази на тракийските калайджии. „И от наште калайджийки продаднаха... Най-много от тези от Пловдивско, много срамни работи празят. Всички ги знаят... И от другаде има. Тази В., като избяга от мъжа си и тя 10 г. оди на пътя за мъже. Всички калайджии знаят” (ж., 73 г., Старозагорско).

Чрез редица свои занятия циганите/ ромите запълват в определена форма и степен свободни ниши в стопанската инфраструктура. Извършват *специфични дейности и услуги*, пространството на част от които е сравнително ограничено, други имат сезонно търсене, а някои отмират с промяна в социално-икономическата обстановка и начина на живот. Трети, като поддържане на хигиената на обществени места, с урбанизацията и разрастването на градовете придобиват масовост сред етноса. Едни са извършвани само от мъже, а други – и от мъже, и от жени. Като помощници в някои се включват и децата. Работа се търси в различни семейства. При едни ходиш на копан, при други – на жътва, дърва цепиш, вода носиш, трапове копейш, камъни задиш и трошиш. И всички от нас търсят работа – жените, мъжете, децата” (м. 70 г., турски цигани, с. Желязковец, Самуилско) (цит. по Тетров, Маринов 2004: 46).

Производството на *дървени въглища* за нуждите на Цариградския пазар, за добива на желязо и свързаните с него занаяти, за обслужване на държавната военна работилница на Османската империя води до